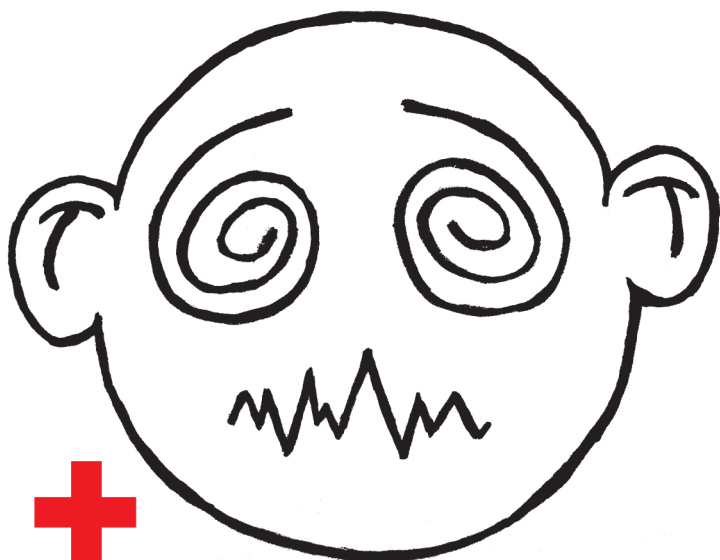

Stanislava Vránová Zmudová

Šílenství pana Procházky

aneb nemocnice ve zkáze

work in progress

Stanislava Vránová Zmudová

Narozena 17. 1. 1971 v Praze.

Hlas operní pěvkyně v těle nenápadného pozorovatele, který sedí nejraději opodál, paradoxně, avšak logicky nezaznívá z prken přinášejících slávu a potlesk, ale z rádků hořkopeprné prvotiny *Šilenství pana Procházky aneb nemocnice ve zkáze*.

Autorka silou vichřice svým posluchačům vykřičela svoje frustrace, zklamání a rozčarování z lidských vztahů a hroučících se hodnot, tak jak to vidí generace, která dospívala v sametových porevolučních letech.

Vy ale nezufojte, protože se již teď můžete těšit na novou autorčinu knihu *Kapky otázek*, která začíná nadmíru optimisticky.

„Jsem spokojen, doktore.“

© Stanislava Vránová Zmudová

Šílenství pana Procházky

aneb nemocnice ve zkáze

Upozorňuji, že tento příběh nemá nic společného s konkrétními osobami a situacemi. Je pouze výplodem autorčiny fantazie.

Stanislava Vránová Zmudová

Šílenství pana Procházky

aneb nemocnice ve zkáze

work in progress 2013

*Život je divoký kolotoč,
jednou jsi dole,
jednou nahoře
a vlastně často nevíš zač a proč.
V paměti však je třeba mít,
že se Svědomím, Láskou a Pravdou
dá se spokojeně a šťastně v něm žít.*

- © **Autorka:** Stanislava Vránová Zmudová
- © **Ilustrace na obálce:** Agáta Kestřánková
- © **Design:** work in progress
- © **Foto:** Petr Nikl

ISBN 978-80-905476-1-2

Pan Procházka zaparkoval svou octávii před činžovním domem. Pečlivě vůz zamkl a z úložného prostoru vozu vyndal igelitovou tašku s nákupem. Před sebou zahlédl obraz krácejícího souseda, pana Zbabělého s paní Zbabělou. Pan Zbabělý, který byl oproti své manželce velice drobný človíček, vlácel v obou rukou přímo přenarvané nákupní tašky, načež jedna z nich mu upadla na zem. Hřmotná paní Zbabělá nelenila, utála svému muži výchovný pohlavek a zahulákala: „Mazej to sebrat nemešlo! Že já jsem si kdy vzala takovýho ňoumu. To je snad boží trest!“

Utápnutý soused Zbabělý jen zakníkal: „Aničko, tak se na mě prosím tě nezlob.“

Odvetou ze strany manželky bylo jen: „Pche“ a její vystrčená velká zadní část partie před očima.

Pan Procházka nad spatřeným obrazem jen nechápavě zakroutil hlavou.

U popelnice zahlédl ještě sousedku Ledovou, jak vyhazuje pytel s odpadky. Střetli se očima a paní Ledová demonstrativně očekávala, až ji pan Procházka pozdraví první.

„Dobrý den.“ Pozdravil pan Procházka.

„Dobrý.“ Striktně s povýšeným postojem a hlasem odvětila na pozdrav paní Ledová.

Pan Procházka vstoupil do domu. U poštovních schránek vytírala chodbu paní Čistá, mile pana Procházku pozdravila a zeptala se: „Dobrý den, pane Procházka. Jak se vede?“

„Ale jo. Dobrý. A co vám?“ Odvětil velmi příjemně pan Procházka, paní Čistou měl ze sousedů nejraději. „Vcelku to ujde, však víte. Děti rostou, zaplat' pánu Bohu jsou zdravé, učí se, příjmy se zmenšují, samá práce, manžel se ještě nenaučil si za 12 let manželství vyměnit ponožky, no... prostě takový normální život český ženský.“

„Tak to jo. Je fajn, že to tak pozitivně berete.“ S úsměvem a pochopením odpověděl pan Procházka.

„A co má asi jinýho dělat?!“ Ozval se soused Otevřený, který se ochomýtal kolem výtahu.

„Ale, ale. Vy jste poslouchal!“ Rýpnul si pan Procházka.

„Českej národ slyší všechno! Hlavně to, co slyšet nemá. Co slyšet má, to už radši neslyší!“ Odvětil kulišácky s úsměvem pan Otevřený.

„A co vy to tady vlastně pácháte?!“ Se zájmem se optal pan Procházka.

„Bramo zavírá samo, ale moc u toho tříská! Snažím se ho vyladit, aby se moje rodina mohla v noci vyspat.“ Ironicky konstatoval pan Otevřený.

„To si vcelku za tak vysoký nájemný zasloužíte! Ale možná, že by výtah měl nechat opravit vlastník domu, ne?!“ Souhlasil pan Procházka.

„Ale prosím vás, pane Procházka, vy jste včerejší, ne?! Co je vlastníku domu po dobru nájemníků. V tržní ekonomice? Vy taky žijete asi někde v nějaký pohádce, ne?“ Rozesmál se na celé kolo pan Otevřený.

„No... to máte asi pravdu pane Otevřený. Tak já jdu po schodech. Krásnej den oběma a nashle.“ Zaraženě odvětil pan Procházka.

„Nashle.“ Odpověděli téměř současně paní Čistá a pan Otevřený.

Pan Procházka šel i s nákupem po schodech. Na patře spatřil sousedku Závistivou, jak otírá dveře od prachu, a do toho zaslechl hlas jejího manžela: „Máňo. Co je k večeři? Mám hlad.“

„Co by asi tak bylo k večeři. Na co tak asi máme, no?! Nadívaný šneci to nebudou, jaký žerou na hradě. Dostaneš polívku a chleba. A dej mi už pokoj. Nejdřív si dotru ty dveře.“ Odsekla popuzená manželka.

Pan Procházka s ostychem váhavě pozdravil.

„Dobrý den.“

„Dobrej.“ Odsekla brunátná sousedka Závistivá a počala s ještě větší vervou drhnout dveře od prachu.

Pan Procházka otevíral dveře svého bytu, když ho náhle za zády vyrušil hlas souseda Nezodpovědného.

„Dobrý den, pane Procházka. Převzal jsem před měsícem od poštačky pro vás doporučený dopis, ale nějak jsem na něj dočista zapomněl, a až dneska jsem si na něj vzpomněl. No, on vlastně na mě vypadl ze špajzu. Tak tady ho máte.“

„Já vám děkuju pane Nezodpovědný, ale to je určitě ten dopis z bernáku, co mě uháněli kvůli špatně spočítané dani z příjmu a hádali se se mnou, že jsem ten dopis převzal. No... nevadí. Hlavně že to dobře dopadlo. Jinak dík a... prosím vás, příště už mi žádný dopis raději nepřebírejte, já si na poštu zajdu raději sám.“ Znaveně odpověděl pan Procházka.

„Ale, ale.“ Ozvalo se ze schodů, po nichž krácel soused Zkažený se slečnou Sašou.

„Jen ho otevřete. Stoprocentně to bude zamilovaný dopis od nějaké krásné ženy, která po vás slastně a tajemně touží.“ Pokračoval soused Zkažený.

„Prdlačky. Bernáku jsem už rozdíl doplatil a toužit po mně může až příští rok. Teď nedám už ani halíř. A co se týče slečny, tak by mi z lásky neposílala modrou obálku. Předpokládám, že by tak učinila až v případě uznání otcovství, avšak doufám, že by mě laskavě nejdříve

dopředu informovala a snažila se se mnou dohodnout po svém, tj. odtáhnout si mě k oltáři, anebo stáhnout ze mě poslední kalhoty. Ovšem pravdou je, že mně osobně by byla milejší ta modrá obálka než ta svatba.“ Suše odvětil pan Procházka.

Soused Nezodpovědný a soused Zkažený se začali smát a posléze strhli k smíchu i zaraženého pana Procházku. Slečna Saša pronesla, uražena, s nosíkem nahoře jen: „Cccsssss...“

Pan Procházka si odkládal kabát na věšáku ve svém bytě, poté se sklonil, aby si vzal igelitovou tašku s nákupem do ruky, a kráčel přes velmi vkusně zařízený obývací pokoj do kuchyňky. Na pracovní desku kuchyňské linky začal vykládat nákup z igelitové tašky, když jej náhle vyrušil zvonek u dveří.

„Ježiši Kriste, to snad už není pravda! Já snad budu mít klid jen v hrobě.“ Zaklel skrz zuby znechuceně.

Za dveřmi stála paní Zdrchaná a ihned při otevření začala na pana Procházku rozčileně chrlit: „Pane Procházka, pověřila mě majitelka domu, abych vám i ostatním oznámila, že budeme mít zvýšené nájemné. Rozpis částek dostaneme do kaslíku. Týká se to všech nájemníků. Věřte mi, že z toho nemám vůbec žádnou

radost. Manžel dostal na důchodu přidáno 60 Kč a takhle už teda vůbec nevyžijeme...”

Pan Procházka urychleně utnul finanční situaci Zdrchaných: „Jste moc hodná, že jste mi to vyřídila. Děkuju mockrát. Přeju krásnej večer,“ a bez očekávání odezvy zavřel raději dveře.

Pan Procházka seděl na gauči, sledoval televizní dokument o zvířatech, jedl pizzu a zapíjel ji vínem. Z vedlejšího bytu se ozývaly obrovské rány.

„To snad není pravda. Já chci klid! Já se snad odstěhuju! Tohle není barák! To je ČKD!“ Srdceryvně zaúpěl a zvedl se ze sedačky.

Pan Procházka otevřel dveře od bytu a hrnul se vztekle k sousedovým dveřím. Ještě než stihl sáhnout na zvonek, ozval se z opačných pootevřených vchodových dveří hrobový hlas souseda Rozpitvala, který stál ve dveřích v pyžamu: „Jdete na něj?! To je dobře, to je moc dobře. Porád dělá hroznej bordel. Dobrou.“ A zavřel pomstychtivě dveře.

Pan Procházka položil krátce prst na zvonek, ale nic se nedělo. Hluk z vnitřku bytu byl stále intenzivní. Pan Procházka se tedy opřel celou vahou svého těla o zvonek

a čekal. Za minutu z útrob bytu bouchání ustalo a bylo možné slyšet dupot, který mířil ke dveřím. Dveře se otevřely a mezi nimi stál v červených saténových trenkách svalnatý obr s boxerskými rukavicemi.

„Co je, vole!“ Zaburácel soused Drsný.

„Chci spát a i celej barák. Je 23:14.“ Nebojácně vychrlil pan Procházka na Ramba.

„Sorry, vole, honim fyzičku. Sem si nevšim, že už houkaj sovy. Di chrápat. Dneska končim.“ Zaryčel soused Drsný.

„Dík a dobrou.“ Rozloučil se smířlivě pan Procházka, avšak již hovořil jen se zavřenými dveřmi.

Po příchodu od souseda Drsného pan Procházka opět usedl k televiznímu programu na sedačku. Chvilí popíjel víno a náhle místo obrázků na obrazovce spatřil jen nesouměrný pelmel zrnění bez jasné struktury barev a tvarů...

Chodba u nemocniční kartotéky byla přeplněná.

Sestra Ledová jako vždy svým nezúčastněným a odměřeným hlasem houkla: „Další!!!“

K okénku se přihrnul asi čtyřicetiletý baculatý muž.

Sestra Ledová příkrým hlasem zavelela: „Kartičku!

Třicet korun! A co tady vlastně chcete?!”

Muž, který měl pravou ruku převázanou prokrváceným obvazem, se snažil ze své peněženky vydolovat kartičku zdravotní pojišťovny. Pravá poraněná ruka mu však tento jinak zanedbatelný úkon značně ztěžovala, a tudíž jeho neobratná snaha o rychlé vyplnění rozkazu sestry vypadala spíše komicky.

Sestra Ledová, celá netrpělivá, příkře vojensky zahulákala: „Tak co je, co bude s tou kartičkou a prachama! Nemám na vás celý den!“

Muž v pocitu viny slušně odvětil: „Moc se omlouvám, ale mé zranění mně znemožňuje kartičku a finanční obnos vyndat. Mohl bych vás požádat, abyste mi pomohla?“

Sestra Ledová znechucená faktem, že by měla provést další úkon navíc, protivně odsekla: „Dejte to sem, vy nemehlo!“

Muž se neobratně natáhl přes okénko k sestře, aby jí svou peněženku podal.

V ten moment se nešťastně spustilo okénko a udeřilo pacienta do zad. Muž po nepříjemném zásahu hýkl jen: „Jjjjjjau!“

Sestra Ledová se na pacienta zle podívala a odměřeným, nepříjemným a znechuceným hlasem hrubě necitelně houkla: „No! To teda máte štěstí, že se nerozbilo!

Posledně, když mi jeden mezulán taky takhle blbě lez přes okno, tak se mi sklo roztříštilo, jemu to rozpáralo záda a nakapal mi tu, čuně jedno, krev do chorobopisů. Kvůli němu jsem je pak musela přepisovat a být v práci přesčas!!! Ccc, no to bylo ale střevo blbý!“

Provinilý pacient se zaraženě omlouval a snažil se svá pochroumaná záda narovnat.

Sestra Ledová vyndala kartičku od zdravotní pojišťovny, z peněženky vzala padesát korun, peněženku zaklapla, ale dvacet korun již pacientovi nevrátila.

„Tak co je vám vůbec?!“ Zeptala se sestra Ledová otráveně.

Zraněný muž si bolestínsky postěžoval: „Kolega v práci mi skřípl ruku ve dveřích!“

Sestra Ledová podala muži peněženku a protivným hlasem nařídila: „No! To je toho! Vy jste jak malej harant. Tak si běžte ke dveřím číslo 3 na chirurgii za doktorem Drsným.“

Muž poděkoval a odešel k příslušným dveřím. Cestou zaslechl pouze další nezúčastněné a nechutně skřípavé zavelení sestry Ledové: „Dalšííííí!!!“

Muž od kartotéky se šel poslušně posadit na přikázané místo ke dveřím číslo 3 na chirurgii.

Za dveřmi ordinace uslyšel obrovský žalostný nářek.

„Ssss, jaúúúúúúúúúúúú, doktore, to strašně bolí,

Raději však už mlčel, nechtěl dráždit lékaře, aby za odměnu nepřišel k ještě trýznivějšímu zacházení. Tvář byla plná bolesti, slz a postupně se začala zabarvovat žabí zelení. Pacient začal litovat, že se nenarodil jako pes. Protože veterinář by mu určitě píchl nějakou injekci s umrtvovacím efektem, a ještě by mu po výkonu dal do tlamičky nějakou laskominu.

MUDr. Drsný drsně zahulákal: „Sestro Závistivá, kde ste?! Potřebuju, abyste mi pomohla dolomit pacientovi zápěstí, když už si ho tak blbě nalomil. Slyšíte mě?“

„Jo, jo.“ Bylo slyšet z vedlejší místnosti ženský neochotný hlas.

„Musíte mi pacienta přidržet, nic nám srab nevydrží!“ Opět zaburácel na sestru lékař.

„No jo, dyť už důůů.“ Ozvalo se ještě z vedlejší místnosti, načež se vzápětí ve dveřích ordinace objevila vychrtlá, žlučovitá čtyřicátnice v sesterské uniformě. Pohlédla na pacienta a shledajíc, že má na zlomené ruce velký zlatý prsten se jedovatě zeptala: „To je zlatý prsten?!“

Pacient zmořený bolestí odvětil. „Ano.“

„A ten kamínek v něm je briliant?“ Se zatnutými zuby se pídila dál sestra.

„Ano.“ Nechápatě s bolestí odpověděl pacient.

„Ááá to zlato je čtyřiadvacátikarátovýý?“ Křečovitě vyzvídala sestra dál.

„Ano.“ Zasyčel bolestivě pacient.

Sestra Závistivá, která měla obličej křečovitě zkroucený závistí, se natvrdo zeptala: „Tak to jste hodně bohatěj, že jo?! Když si dovolíte mít na ruce takhle drahej prstýnek.“

„Ani ne.“ Již odevzdaně zkonstatoval svou finanční situaci pacient.

Sestra Závistivá si nedala pokoj a opět pokračovala ve svém výslechu: „A co máte za auto!“

„Aúúúúúúúúúúúú, octávii.“ Pravil bolestným hlasem zraněný pacient.

Sestra Závistivá rozčilená nad opovážlivostí pacientova majetku se s nenávistným hlasem a taktéž žabí barvou ve tváři na pacienta obořila: „To určitě nebydlíte v pane-láku, cooooóóó!!!“

Pacient překvapeně odpověděl: „Ne, ve vile.“

„A co děláte za práci!?“ Nasupeně se skřípajícíma zubama vztekle zaryčela sestra.

„Podnikám.“ Zmořeně a odevzdaně odvětil pacient. Sestra Závistivá, která byla naplněná závistí a nenávistí, se otočila na doktora Drsného a řekla: „Jo podnikáte, máte octávii, vilu a briliantovej prsten ze čtyřiadvacetikarátovýho zlata a lámat zápěstí vám

netrpělivě vyhánět z ordinace: „Tak šup, šup, šup, běžte už, ať může jít další pacient. Nezdržujte ostatní, paní Pokorná.“

Pacientka Pokorná se smutným a pokorným výrazem v obličejí se otočila na sestru a pravila: „Sestřičko, mně už to tak rychle nechodí, nezlobte se na mě. To víte, stáří.“

Sestra Vztekklá nervózně odsekla: „No tak to se musíte víc snažit, paní Pokorná a nesmíte stárnout. Na to nikdo v dnešní době není zvědavěj a nikdo na vás nebude čekat. Podívejte, co je v čekárně lidí. Nikoho z nich to nezajímá, že jste stará a nemocná. Kór v kapitalistický době.“

Paní Pokorné vytryskly slzičky.

Dvacetiletý mladík, který bedlivě a s nesouhlasem poslouchal dialog „zdravotní sestry“, ihned vstal a začal pomáhat staré ženě.

„Sestro, domnívám se, že byste měla mít úctu ke stáří a nemocnému člověku. Zvláště vy jako zdravotník!“
Prohodil znechuceně mladík.

Sestra Vztekklá zbrunátněla, zalapala po dechu a zakřičela: „No co si to dovolujete! Jestli se vám něco nelíbí, tak si běžte na mě klidně stěžovat! Já se tady nenechám za pár šupů od takovýho mladýho cucáka vycmrndanýho urážet! Prachy mi dou furt dolů, práce mě štve, a ještě se tu mám nechat buzerovat vod takovýho mladýho smrada!“

Mladý muž se na sestru klidně otočil a s pevným a asertivním hlasem odvětil: „Promiňte, jestli jsem dobře zaslechl a ostatní též, ale vzhledem k tomu, že nejsem na ORL, tak si myslím, že jsem dobře slyšel, tak jste nyní sestru urazila vy mě! Řekla jste mi vycmrndanej cucáku! A co se týče toho stěžování si, prosím vás sestro, budete tak laskavá a oznámíte mi, kam se s tou stížností na vás mám jít obrátit?! Kdybyste mě ještě doprovodila k nadřízenému vy osobně, bylo by to totiž úplně skvělý, protože bysme si to vyřídili dneska a nemuseli bysme se tím pádem výhledově oboustranně zdržovat! Co vy na to?!“

Sestra Vztekla, brunátná zlostí, zalapala po dechu, začala podupávat pravou nohou a s nádechem počala hystericky ječet: „Vy, vy, vy, vy, vy jeden drzej pubertáku, vy, vy, vy cucáku, darebáku jeden, co si to vůbec ke mně dovolujete!!! Slyšeli jste to všichni! To svět neviděl, ta dnešní mládež žádnou úctu nemá ke starším!!! Drzej jste ááááááááááá...“

V ten moment se za jejími zády ozval hlas doktora Nezodpovědného: „No, co je to tady zase za tyjátr. Jak dlouho ještě budu čekat na dalšího pacienta, to už tady zase děláte scénu? Tak kdo je další?! To si mám jít udělat kafe a přečíst noviny, než někdo konečně do ordinace přijde, nebo co?!“

Z lavice vstala asi pětapadesátiletá žena a vstoupila za sestrou a lékařem do ordinace.

Doktor Nezodpovědný už seděl za svým stolem, nahlížel do pacientčiny karty a zeptal se: „Tak co máte za problém?“

Pacientka se držela za hrud' a utrápeně odpověděla: „Ale, pane doktore, strašně mne bolí a pálí na hrudi. Buší mi srdce, mám zrychlený tep, nemohu dýchat, v noci nespím a jsem strašně moc unavená.“

Doktor Nezodpovědný ledabyle odpověděl: „Mňo, je vidět, že máte nějaké to kilo navíc, měla byste zhubnout. Ženská dělejte s těma hroznejma špekama něco, začněte běhat a necpěte se tolik, kdo se na vás má dívat. Ty symptomy budou asi od páteře. Napíšu vám Bruffen v tabletách a Olfen mast. To by mělo stačit. Nóóóó, a kdyby to nepomohlo, tak za mnou někdy přijďte znovu, ale s žádným vyšetřením nepočítejte. To víte, mně by strhla zdravotní pojišťovna body, a to si nemůžu dovolit. Jo a nezapomeňte zaplatit sestře 30 korun.“

Doktor Nezodpovědný začal psát recept, když se náhle žena skácela.

Doktor Nezodpovědný se podíval na zem, zakroutil nechápavě hlavou a s klidným hlasem řekl: „No, vono jí fakt asi bylo blbě. To bude asi infarkt. Hm, asi jo! Ale co

se s tím dělá? Musím se podívat do knížky, anebo radši se s tím nebudu zdržovat. Zavolám nějakýho doktora. Ten si s tím bude vědět rady! Sestro, zavolejte záchranku...“

Gynekolog doktor Zkažený a sestra Prolhaná popíjeli v ordinaci svou ranní kávu před začátkem ordinálních hodin a vedli spolu dialog: „Sestra Prolhaná, kolik stála ta sedačka, kterou jste mi ukazovala v katalogu, že si ji koupíte.“ Informativně, jen tak, aby řeč nestála, se ptal doktor Zkažený.

Sestra Prolhaná ješitně odpověděla: „Třicet pět tisíc doktore, ale je fakt nádherná!“ Rozplývala se sestra nad sedačkou a pokračovala v jejím vychvalování a pomluvě sousedky: „Sousedka se na ni byla včera podívat a říkala, že tak krásnou sedačku ještě neviděla, no prostě byla z ní úplně paf, hm, řekla bych, že mi i hodně záviděla, ha, ha, ha... No mezi námi, stoprocentně už to ví celej barák, že máme novou a krásnou sedačku. Ta špindíra je největší drbna z celýho baráku. Ale tak ať to vědi, já sem ráda, mám se koneckonců s čím vytahovat.“

Doktor Zkažený se dále s ne moc velkým zájmem vyptával: „A kdeže jste ji kupovali?“

Sestra Prolhaná ješitně odpověděla: „V Superčervotočovi. No kde jinde! Ccccc, přeci si takovouhle

věc nekoupím v nějakym sekáči.“

Doktor Zkažený ledabyle prohodil: „Hm, nóóó já jsem včera v Superčervotočovi byl, sháněl jsem botník a měli tam podobnou sedačku, teda připadala mně úplně stejná jako ta vaše. Stála sedmnáct tisíc.“

Sestra Prolhaná zprudka ztuhla a vykoktala: „Nono-nonono, to jste si, doktore Zkažený, asi splet, to musela být určitě jiná sedačka než ta naše. Ano, oooona původně stála sedmnáct tisíc, ale pak ji odpoledne zase zdražili na pětatřicettisíc aaaa... já to vím. Prodavačka mi to říkala!“

Doktor Zkažený znechuceně rýpal dál: „Ne, ne, to je ta samá sedačka, co jste si koupila vy. A za sedmnáct!“

Sestra začala uhýbat očima, ošívát se a vztekle odsekla: „No, tak ji asi zase zlevnili, no! No a co!!!“

Doktor zaměřil pohled na sestru Prolhanou a autoritativně otráveně řekl: „Víte, sestro Prolhaná, mně je úplně šumák, kolik ta vaše úžasná sedačka stála. Je mně taky totiž úplně fuk, že je z ní sousedka totálně vydřená. Ale není mi fuk, že si vymýšlíte stále jako malé dítě. A ještě tak blbě, že jste se zase do těch svých lží jako vždycky zapletla. Kdybyste alespoň lhala kvalitně, to by mělo nějakou úroveň. Podívejte se na vládu, ta lže národu, až se jim z huby práší, vůbec se ani nezačervená, a ještě říká, že je to všechno pro dobro národa. Tomu

říkám nějaká kvalita lží! Udělej z nás pitomce s IQ tykve a ještě se nám vysmějou do vočí. Zavolejte mi radši hned první pacientku.“

Do ordinace vstoupila velmi atraktivní mladá žena a pozdravila.

Doktor Zkažený rázem ztuhl, zahleděl se na ni a v úžasu otevřel ústa.

Jeho smyslná obrazotvornost začala okamžitě pracovat na plné obrátky. Němě na ženu hleděl delší dobu, než je společensky vhodné, a tvář prozrazovala úplně vše, ne-li i více.

Pacientka v rozpacích pozdravila ještě jednou v přesvědčení, že ji doktor Zkažený přeslechl.

Doktor Zkažený probraný do reality smyslným hlasem odpověděl. „Dobrý den“ a přešel si suché rty jazykem, otočil se na sestru Prolhanou a striktně zavelel: „Sestro, běžte se podívat, jestli nemám poštu!“

Sestra Prolhaná, ještě stále uražená, odsekla jako malé dítě: „Ještě je na poštu brzo!“

Doktor Zkažený netrpělivě sestru Prolhanou odbyl a zasyčel: „Né! Není! Slyšela jste mě! Běžte se kvapem podívat na tu poštu a dojděte pro ni klidně na nádraží!“

Sestra Prolhaná s úšklebkem pohlédla na doktora, poté

na pacientku a řekla: „No jo, dyť už du!“

Odešla z ordinace a nezapomněla dát třísknutím dveří najevo, co si o tom myslí.

„Pojďte dál a vyslechte se mi.“ Privil až příliš přesladce doktor Zkažený a smyslným pohledem si měřil pacientku od hlavy až k patě.

Žena váhala mezi dvěma dveřmi a zeptala se: „Pane doktore, prosím vás, které dveře jsou do kabinky?“

Doktor využil situace a spěšně řekl: „Ale ne, to nemusíte. Vyslechte se mi tady v ordinaci.“

Zaražená pacientka zaskočeně odpověděla: „Pane doktore, já se chci vysvléknout v kabině a ne v ordinaci!“

Doktor Zkažený, neskonale zklamán tak nekorektním chováním ze strany pacientky, otráveně odpověděl: „Tak dobře. Když teda jinak nedáte, tak jsou to ty dveře vlevo.“

Žena za chvíli vyšla z kabinky bez punčochových kalhot a zamířila k lékaři, který nahlížel do její zdravotní karty.

„Tak co vás ke mně přivádí, mladá paní.“ Rádoby profesionálně, s tekoucím potem po červeném obličejí, se optal MUDr. Zkažený a detailně si vilně prohlížel pacientku opět od hlavy až k patě.

Žena konstruktivně odvětila: „Jdu na pravidelnou prohlídku a potřebovala bych napsat další předpis na antikoncepci.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.